

Hodnocení bakalářské práce Michaely Kačmárové Divadlo Pluto – ojedinělé kabaretní divadlo.

„Co mohlo být tedy lepší prací než mít možnost se bavit během kabaretních scének, písniček, vtipů a z divadelního prostředí tvořit bakalářskou práci...“

Pasáž, v níž jsem si dovolil ocitovat slova autorky ze závěrečné stránky (s. 43) právě posuzované práce, vystihuje snad dokonale atmosféru, v níž se tato práce z větší části rodila. Především díky značnému zájmu a nadšení autorka překonala množství víceméně objektivních překážek, jež se jí od počátku stavěly do cesty; teprve po měsících tápání, „dotírání“, trpělivého čekání a nejistot a konzultací zrušených i uskutečněných se za laskavé spolupráce paní J. Kikinčukové podařilo nashromáždit ojedinělou sumu informací i materiálů (programy, letáčky, fotografie, recenze), z nichž byl sestaven vůbec první syntetizující profil zkoumaného „ojedinělého kabaretního divadla“. To vše za současně probíhající přípravy teoretické (viz publikace J. Balbína, J. Kazdy, E. Basse, Z. Hedvábného) – z informací předložených upozorňuji zejména na onu nejcennější, totiž tu o válečných aktivitách divadla Větrník (!) -, jejíž zásluhou se podařilo dosti výstižně vyvolat sugestivní, neopakovatelnou, „lehce prostopášnou“ atmosféru kabaretů dvacátých či třicátých let minulého století (přinejmenším připomenutím jejích reprezentativních osobností: Červená sedma, E. Bass, K. Hašler, J. Šmída) i zmínit napjatý kontext let těsně poválečných (Divadlo satiry plus generace nezapomenutelných autorských i hereckých osobností, jež jím prošla). Tolik v části první.

V části druhé je již stěžejním „protagonistou“ soubor Divadla Pluto, relativně snadné zrození z nadšení polistopadového a nelehký příběh dospívání a vyzrávání v existenčně nejistých letech nedávných; předložen je též kompletní repertoár souboru, s nezbytnými detaily (datum premiéry, autoři, účinkující, režie), dostupné recenze či reflexe jednotlivých představení. V části třetí jsou autorkou představeny tři výrazné osobnosti souboru, mezi nimi dominuje samozřejmě a jednoznačně paní J. Kikinčuková, bez níž by „causa Pluto“ prostě neexistovala.

Lze jen s potěšením sledovat, jak značné je osobní emotivní zaujetí autorky, kolik respektu, citu, úcty a porozumění k tématu i protagonistům souboru prokazuje, s jakou pokorou je práce napsána, aniž by přitom postrádala čtivost a vnitřní napětí příběhu.

Chyby pouze drobné: p. Kaška se jmenuje jednou Tomáš (s. 10) a jindy Antonín (s. 11); psaní velkých písmen (s. 19, s. 36); překlep v příjmení paní Kubištové (s. 39).

Práci s radostí doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako výbornou.

V Plzni 23. 7. 2015

Jiří Staněk

vedoucí práce